eZine

ofModern Texts in Translation

Nr 209 **12 octombrie 2020**

Bloodaxe Poet

Fleur Adcock

Poeme şi interviu, traduse în limba română de absolventa MTTLC

Cornelia Alexandru

MTTLC – Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
Universitatea din Bucureşti

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** http://revista.mttlc.ro/

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu**

Postare şi publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poemeși interviu
cu poeta

Fleur Adcock

traduse în limba română de
absolventa MTTLC

CorneliaAlexandru

Cuprins

Contesa desculță	p.4
Politehnica din nordul Londrei	p.5
Alegerile, 1964	p. 6
Copilul răpit	p. 7
Soțul Annei Jane	p.8
Moale ca firul de păr	p.9
Fanii de odinioară	p. 10
Librăria	p. 11
Pajiștea bisericii Maulden	p. 12
Oscar și Henry	p. 13
Proprietatea imobiliară	p. 14
Rujul	p. 15
Părul	p. 16
Cei care aduc pacea	p. 17
Mentalistul	p. 18
Duș fierbinte	p. 19
Ne obișnuim cu petrecerea, 1958	p. 20
Hic Iacet	p. 21
Pakiri	p. 22
Helensville	p. 23
Alfriston	p. 24
Raglan	p. 26
Am ajuns iar în Miramar *(pentru Marilyn)*	p. 27
Miezul zilei	p. 29
Kuaotunu	p. 30
Semințe de in	p. 31
Ignorantul	p. 32
Mâncarea	p. 33
Ne despărțim de cei dragi	p. 34
3 Septembrie 1939	p. 35
Asistentul de pe ambulanță	p. 36
Nu se muncește la Depot	p. 37

Doar în cazul în care p. 38
Blană artificială p. 39
Trandafir Pomișor p. 40
Sticlă p. 41
Cazeină p. 42
Sclipire p. 43
Lut p. 44
Apă de moară p. 45
Adăpostul lui Morrison p. 46
Prima mea scrisoare p. 47
Biro p. 48
August 1945 p. 49
Domnul Dolman p. 50
Semnătura p. 51
Reîntors din război p. 52
Budinca de vară p. 53
Pierdut p. 54
O constatare p. 55

4

Contesa desculță

Stau la barul piscinei,
vorbesc în germană cu Giuliano
şi beau Campari. Picioarele îmi sunt goale
(de aici şi porecla mea) ca şi cum ar
demasca mai multe identități –
sau este doar un mod de a te da mare?
Copilul din mine se află cu două punți mai jos,
în minunata camera de joacă, acolo unde cei mici se veselesc.

Mai jos, atârnate pe undeva stau bunurile mele:
o cutie mare plină cu lucruri casnice,
maşina de cusut, portbagajul bunicului
plin cu hainele noastre, două valize de carton
pline cu carți şi maşina de scris Smith Corona a lui Barry Crump.

5

Politehnica din nordul Londrei

Domnul Yescombe îmi explică ce am de făcut.
Una dintre treburi ar fi să deschid ceea ce
dânsul numeşte „corespondența" (referindu-se la e-mail).
Îmi prezintă noul coleg, cu ajutorul celor mai frumoase cuvinte,
acesta ajutându-mă să mă familiarizez cu biblioteca.

Apoi, tot vorbind îmi spune:
„Abia aştept să văd Scoția".
Cu politețe am zâmbit. (Nu – de ce Scoția?
Tot ce vreau este să mă bucur de farmecul
Angliei recâştigată după şaisprezece ani.)

Între timp, dacă merg la cea mai apropiată şi
totodată unica stație de autobuz în drumul spre
casă voi economisi suficient pentru a cumpăra
fie Radio Times (bine că nu este NZ Listener)
fie o bucată de pâine. Mă voi decide mai târziu.

6

Alegerile, 1964

Domnul Overton, cel de la biroul de informații
al Commonwealth-ului, a venit la Cataloguing
să ne aducă veşti de la alegeri:
partidul muncitoresc câştigase.

,,Dar nu vă faceți griji," a spus,
,,cu aşa mică susținere
nu vor naționaliza oțelul."
Am privit către colegul meu, patriot tradiționalist,

şi la fața blândă a domnului Overton.
Aceştia erau englezii, sau cel puțin părți din ei.
Cum am ajuns în acest sistem?
Chiar nu era momentul să mărturisesc

că eu am încurajat imaginea
femeii care votează.
Oțel? Ce ştiam eu despre el?
În Noua Zeelandă noi aveam statul bunăstării.

7

Copilul răpit

Sunetul pe care îl percepi vine de la albinele
care sărbătorec pe ciresul înflorit
din curtea Bisericii Metodiste East Finchley,
de unde băieţelul meu a fost răpit într-o duminică
dimineaţă acum timp de un an sau doi pentru a
colinda de-a lungul şi de-a latul drumurile de ţară
îmbracat in tricoul lui albastru închis
şi o pălărie rotundă de marinar,
pentru a cânta la oricare instrument,
fără să uite de răsplata pentru Iisus –
răsplata lui fiind să apară pe scenă
la gala de duminică
în rolul unei petale de crizantemă,
sau o literă în cuvântul „crizanteme.”

8

Soțul Annei Jane

Gândiți-vă la faptul că Hugh Devlin,
producător de vele, din Liverpool
a fost căsătorit cu Ann Jane Eggington
în ultimele şase săptămani de viață a acesteia.

Cu siguranță se gândise
că avea să o ucidă:
a împins-o spre moarte
ținând-o în brațe seară de seară,

obosindu-i trupul
până când a izbucnit în febră
şi durere asurzitoare – cu siguranță, vina lui.
Nu este nevoie să-l compatimim, este posibil

să fi avut avut dreptate:
o sarcină ectopică
poate provoca peritonita.
În urmatorii cincizeci de ani

a pierdut vremea pe aleile din jurul docului,
locuind împreună cu colegii de muncă.
Viața sa s-a dus de râpă. Nu ar mai risca
niciodată să omoare o a doua soție.

9

Moale ca firul de păr

Această şuviță zmotocită de in
luată de pe podeaua morii
după demonstrația ghidului turistic

se potriveşte perfect (mai mult la culoare
nu şi la textură) cu suvița cârlionțată
a fiului meu,Gregory la prima sa tunsoare

înainte ca firavele sale valuri să se prefacă în
șuvițe groase care și-au schimbat culoarea în maro,
apoi în negru, ca mai apoi la cincizeci de ani, să se grizoneze.

10

Fanii de odinioară

Apuse au fost zilele umblam cu furie
printre muncitorii unei fabrici
din Timişoara – sau cel puțin asa mi-a spus

maistrul; nu eu,
ci versiunea poeziilor mele traduse în română
(probabil influența traducătorului).

Ceauşescu a fost împuşcat. Poezia a cedat
făcând loc filmelor şi pornografiei occidentale.
Am fost victima revoluției.

11

Librăria

Acea librărie în care eu şi Longleys,
ne plimbam printre etajele
şi cămăruțele întortocheate
în ultima dimineață a festivalului,

am fost atraşi în direcții diferite, cuprinşi în
întregime de cavernele de vis,
până cand am pierdut urma celuilalt şi
au dispărut – sau aşa li s-a părut,

Am dispărut – (aşa cum nu ar fi existat
o reuniune sub acel acoperiş),
în afară de spiritul care este încă acolo,
toți s-au evaporat. Aşa fac ei. Aşa fac ei.

12

Pajiștea bisericii Maulden

Dacă acesta este unul dintre locurile în care
cenuşa trupului meu va sta după ce voi fi incinerat,
aş putea încerca:
să-mi ard unul din degetele mici
în timp ce mă plimb pe aici şi să-l arunc printre plantele
de la iazul cu mormoloci,
sau să-l atârn de hainele doamnelor
pentru a cadea puțin câte puțin hrănind vulpile.

Am curățat gardurile din jurul acestui câmp
căutându-le cotloanele. Aş fi putut aştepta:
cum le-ați mai spune acelor săpături din colțul
de nord-est al gradinii mele,
scobite sub rădăcinile prunilor?

Nu poți crede cu adevărat că mănâncă copii.

13

Oscar și Henry

Dacă e să ai un câine, i-ați un golden retriever
care este devotat la fel ca Oscar,
atât de devotat
încât stăpânul său nu a reuşit să-i transmită

conceptul de ,,temporar" sau ,,că va fi înapoi
într-o lună", el a cazut într-o depresie
făcând o eczemă care nu trebuia scarpinată;
punându-l într-o situație umilitoare

umblând cu capul într-un fel de găleată
sau cel puțin la baza acesteia,
marginile acesteia facându-l să pară
că este din comedia Punch and Judy.

Poate că nu este o rasă pentru oraş
unde ispitele pot fi atât de coruptoare –
gândeşte-te la Henry care la cel mai mic miros
al libertății

dă buzna pe High Road printre maşini şi lumini
iar la uşile automate de la Budgen
încearcă un alt bar de ciocolată
şi din impuls merge spre cea mai apropiată ieşire.

14

Proprietatea imobiliară

,,Dacă vinzi acest loc", spuse vecinul,
,,îți poți cumpăra un mic apartament". Un mic apartament!
Unul fără spatiu pentru nici jumătate din cărțile mele,
fără scări, care mă ajută să-mi țin genunchii flexibili,

unul în care în nicio dimineață nu aş da
cu ochii de stejarul argintiu,
îngrijit de Marjorie
sau să dau cu ochii de perii înalți de lângă uşă.

Şi ce mi-ar aduce o asemenea afacere? Bani.
Bani cu care aș putea încerca să cumpăr înapoi –
în zadar, piața fiind aşa cum o ştiți –
grădina mea plină de melci și frunziș,
mărul me viermănos de o sută de ani,
eternele flori care răsar singure,
liliacii curgători în care sticleții se agită
în timp ce se hrănesc,

acoperişul meu mult reparat dar întotdeauna rupt,
ceea ce mă deranjează, camerele de neîncălzit,
baia mea Victoriană cu o lungime
atât cat să-mi permită să mă întind.

15

Rujul

Dacă o arunc într-un coș,
acest ruj cumpărat din greșeală
care stă în același carcasă metalică
la fel ca obişnuitul meu brandy Roz

dar este atât de înșelător
că atunci când îl folosesc pe buzele mele
face ca fata mea să arate cianos,
şi va sfârşi la gunoi,

zăcând uitat, eliminând grasimi
prin topirea sa lentă,
scurgându-se în pământ
cu voce de jale.

16

Părul

Apoi, jucându-se cu părul, ma întreabă
,,Ce culoare ai spune? Mauve?" –

Şi brusc m-am transformat
într-un om de nimic

cu inele pe degetele de la picioare, bând Pernod
şi îmbrăcați cu smocuri de iarbă

până când mi-am amintit: nu distingea culorile.
,,Nu; doar gri. Dar vă mulțumesc că ați întrebat."

17

Cei care aduc pacea

Țineau cu dinții de telefoane aşa cum obişnuiam şi noi
să facem cu pachetul de mătase: anxietate de separare,
o formă de a te bucura de unul singur.

Am avut un suport de țigară negru, cu paiete,
și un fildeș sculptat din Singapore.
Fumul a clocotit și a cântat sub coasta mea.

Ei și aplicațiile lor.

18

Mentalistul

Pot s-o fac mai bine decât Uri Geller:
Nu pot îndoi doar furcile, lingurile și cuțitele,
ci sertarele întregi de tacâmuri dintr-o dată.

Pot îndoi balustradele și parii gardurilor,
dungi verticale pe tapet,
spini de cărți în rânduri pe un raft,

și, dacă rotesc paginile,
la 90 de grade, linii de tip.
O fac cu ochii, dintr-o privire.

– Dar cum sunt îndoite? Curbate ca o potcoavă,
sau răsucite ca într-un pahar distorsionant?
Și vor rămâne aşa după ce le veți încovoia?

– Sunt ca valurile din părul unei sirene:
Îndoite și curbate dar nu rămase aşa pentru totdeauna.
O scufundare în adâncurile profunde le va dezlipi.

Ochii ațintiți sugerează perversitate dar,
corectitudinea apare dacă îl închid pe stângul,
sfera mea sinistră – fragilul.

19

Duș fierbinte

Acele zile în care prietenele mele îngrijorate se încred în mine
povestindu-mi despre problemele lor medicale intime
nu le este teamă ca sunt însarcinate
iar situația este complicată
din moment ce nu stiu dacă tatăl
este tânărul din Christchurch de la petrecerea mea,
sau cel de după două zile, de la Nick,
când am stat toată noaptea dormind pe podele,
prietenul nostru strălucit dar instabil –
prea tânăr; şi cel de la Christchurch, ei bine…
plus că s-a dovedit ca remediul vechilor neveste –

să te bagi într-o baie fierbinte
în timp ce bei gin – te ajută doar să te îmbeți,
nu te face fericit; grețos, într-adevăr.

20

Ne obișnuim cu petrecerea, 1958

Este normal să ai oaspeți de ambele sexe;
dar până acum nu cunosc nici o femeie –
în afară de soția profesorului meu, desigur,
și nu cred că este genul ei de petrecere.
De aceea am invitat șapte bărbați,
inclusiv autoproclamatul ,,logodnic"
(titlul un este pentru el) care, până sfârşit,
cu puțin noroc, nu va vorbi cu mine.

21

Hic Iacet

"Aveți grijă ce grăiți și nu vă dezvăluiți sinele."
Dar nu va exista nici un sine despre care să vorbim
în acel pământ al necrologului,
în acea noapte de douăzeci și patru de ore,
culcat pe pietre fără o targă,
fără greutate, nimeni nu-i drag.

22

Pakiri

Luați-mă să văd *oioi*,
care sună ca un marsupial australian
dar este de fapt o grabă înfloritoare.

Ceva se învârte sub crini.
Sunt spini încalciți
la fel ca ațele dintr-un tricotaj,

și salcia, care nu poate fi oprită din creștere –
tocati şi aşezati pentru lemn de foc,
bustenii continuă să fie verzi.

Salcie, salcie verde, salcie verde:
ai alergat de-a lungul râurilor tinereții mele,
fiindu-vă indiferent;

dar acesta este un iaz artificial;
salcia poate rămâne pe perimetru
cu restul de non-indigene –

este acela un aye-aye în *oioi*?
Nu: nici un lemur nu a permis, deși
Rosei i-ar plăcea un tufiş.

Desenează-mi un aye-aye, Rosa,
și unul pentru cealaltă bunică.
Nu uita că am văzut un huhu.

23

Helensville

Orașul mic din New Zealand își face treaba
de canalizare a anilor 1930
cu camerele sale Plunket și cele învecinate
toaletele publice (din păcate închise),
marele său oficiu poștal (acum înlocuit
de către un PostShop) și puțin mai mare
Grand Hotel,
în Strada feroviară (dar stația este închisă).

Apoi, este art deco Regent Cinema,
acum o afacere de antichități – deținută,
se dovedește când oprim mașina pentru a face o fotografie,
de un om care seamănă
cu șoferul nostru – nu a mers la școală
cu fratele ei, pe undeva împreună?

24

Alfriston

Nu ar trebui să fie deloc Alfriston;
ar trebui să fie Drury. Dar Drury a mers,
a plecat, s-a ciocnit, s-a transformat în pârâu.

Nu are rude acolo decât cele îngropate
în cimitirul prezbiterian –
registru ținut de ani de ani de unchiul Wyc –

unde stufuri de toitoi, de trei metri înălțime,
izbucnește din betonul crăpat
peste mormântul monumental al părinților lui.

Ce zâmbet avea şi ce prietenos părea,
cel mai şiret dintre toți unchii!
(Unchiul Jim, ne-am gândit că arăta cel mai bine.)

Dar acum e Alfriston, schița unui loc,
linii de pe o hartă pe care trebuie să mergem
când îl vizităm pe cel mai apropiat văr:

Trandafir; trandafiraş, trandafir roșu,
copilaş la cinci ani,
un început-de-Drury –

Oprește asta! Acum suntem în Alfriston,
cu alți doi veri, Shirley și Barbara
(fetele mătuşii Flo) și soțul lui Rose.

Masa este pregătită pentru ceaiul de după-amiază.
Poate aș vrea un saleu?
(Stai pe loc - nu e un pic cam modern?)

O felie uscată cu o bucată de roşie?

25

Chec? Alti biscuiți de-ai lui Rose?
Și cu siguranță cineva a bătut un burete.

26

Raglan

Ce faci în Raglan când plouă?
Stați în afara bibliotecii, se pare,
sub porticul de piatră, absorbind
wi-fi gratuit. Sau vă aduceți chitara
și vă amestecați printre armoniști, în timp ce
picăturile de ploaie dansează pe plantele Phoenix
aşezate pe Bow Street,
de-dah, de-dah. Ce altceva pot să facă?

Dacă nu ești o picătură de ploaie, poți să stai
la cafeneaua Blacksand sau la Shack; sau
există muzeul, dar când l-ați văzut
l-ați văzut - și l-ați văzut cu siguranță
când erați la școală, dacă locuiți aici.
Sau poți sări de pe pod. Ai grijă.

27

Am ajuns iar în Miramar
(pentru Marilyn)

Corect: coborâm la stația de lângă strada Kauri,
dar la celălalt capăt, nu stația de tramvai veche –
perimetrul aeroportului încurcă acest lucru;
Strada Caledonia este acum ruta autobuzului.

Apropiindu-ne de ea din direcția opusă,
ne plasează casa pe partea greşită a străzii;
îl vedem cu susul în jos – unde este veranda din față?
De ce este garajul pe partea dreaptă?

Nu suntem atât de naivi încât să întrebăm ce s-a întâmplat
cu cel pe care tatăl nostru l-a construit din casete de ambalare
pentru modelul său de epocă Model T Ford –
"Am plecat să-l vedem pe Wizard ..." (el știa că aşa era).

Mai bine verificați restul împrejurimilor noastre.
Crezi că ai găsit vechiul magazin de prăjituri;
Sunt după agenții de știri și de la băcănie
unde am fost trimisi pentru a trimite mesajele.

Biserica Knox, care furnizează astfel de activități sănătoase
cum ar fi tenis de masă și dans pătrat, s-a dus,
a fost măturată la fel ca locuința lui Dorothy din Kansas,
și în ceea ce privește barul de lapte, ar putea fi oriunde.

Dumnezeu știe, creierul meu a şovăit destul
nedumerit de direcțiile soarelelui în nord.
Motivul nu pare să prevaleze într-un sens
la fel de adânc aşezat ca glanda pituitară.

Dar nu suntem pierduți. Am avut propria noastră expediție.
Razele soarelui au colorat străzile plate;

acest vânt tridimensional va fi şters
din amintirile noastre într-o săptămână sau două: veți vedea.

29

Miezul zilei

Examinez cu privirea
un şir de camere iluminate monocrom.
Pe cea mai mare fereastră cineva a mâzgălit un
,,P" şi un ,,G" însemnând Parking Gallery –
schița unei lucrări în desfăşurare.

În spatele meu în P
care vine de la planta pohutukawa,
primul tui prevesteşte dimineața.
Nu este dimineața. Este ora 4 a.m.
Această clădire se află pe picioare care nu se potrivesc.

Întoarceți-vă din nou. Calea de mai jos,
la nivelul străzii minus patru sau cinci,
ceva roșu și enorm
intră sau iese din ascunzătoarea sa;
semnele sale anunță stirile.

În stânga, luminile traficului fredonează
cu bliț, blițși bliț, bliț
acel cântec plictisitor de care nu vei scăpa niciodată.

Totul zumzăie: dealuri, porturi,
îmbulzeala de lume. Dar încă nu s-au ivit zorile.
Uită-te la cer și frate, frate:
douăzeci de etaje în sus, plutind în întuneric,
literele albastre fluorescente sugerează ,,nu vă atingeți de părul meu".

30

Kuaotunu

Aceasta este școala din Kuaotunu,
pe deal, cu școala tatălui meu alături,

și aceasta este cana mea mică roșie pentru udat;
Tocmai am stropit cu ea.

În bucătărie se află Jammy Jean,
Care spală vaselele; Mama e așezată

pe verandă, hrănind copilul.
Sunt sora cea mare acum; Sunt două.

Garda de protecție este realizată din tablă
ca să scriu cu cretă. Am desenat o față.

În capul meu îl văd foarte clar,
dar degetele mele nu vor face ce le spun.

Se pare că este p bucată mare dintr-un bilețel.
Seamănă mai mult cu lumea.

31

Semințe de in

Genunchii pe care îi îmbrățişez prin fustă
sunt ai bunicii Robinson; deasupra lor
este un jumper albastru închis, puțin ponosit.

Abia pot să-l ating. Trebuie să fiu trei.
Încearcă să mature podeaua din bucătărie,
iar eu o încurc. Încă nu se împiedică.

Sunt niște legume la fiert pe aragaz –
mici jeleuri maronii, cu semințe în ele.
Nu ştiu la ce folosesc.
Laptele pe care-l ia de la vacă
se transformă în unt atunci când îl bate.
Viața e misterioasă, dar sunt obișnuită cu asta.

32

Ignorantul

Plictiseala aceea nesfârşită de până să învăt să citesc –
stând pe covorul de oaie, plângând
– Mămico, nu știu ce să fac!

(Copilul a adormit, n-ai cu cine te juca,
nici o grădiniță până dimineața,
și nici o idee când se va sfârși noaptea.)

– De ce nu colorezi? A spus
,,Aici sunt creioanele" – am crezut că le-a numit
,,Coroane", ca aceea pe care împăratul o purta pe cap.

Uneori era greu să înțeleg cuvintele.
Acea pâine în formă de melc, de exemplu: am văzut-o,
așteptând cuțitul să taie o coajă.

Întotdeauna a existat ceva nou gata de a fi desluşit,
și lucruri vechi învățate gresit (singularul
cuvantului chibrituri, s-a dovedit, a fost chibrit, nu ,,chibritar").

Mulțumesc lui Dumnezeu, Chicken Licken a venit
un an sau doi mai târziu, să mă salveze.
Viața are mult mai mult sens atunci când poți scrie.

33

Mâncarea

Frişcă spaniolă cu ou bătut,
pusă la rece până se încheagă;
prune uscate în bol, puse în cămară;

untul este în siguranță, cu exceptia puținului
care a fost lăsat pe masă; mă urc pe scaun
şi îl înşfac. (Îmi place sarea.)

Gustarea mea preferată este piureul de cartofi
cu sos sau cu o comoară de unt ascunsă în el,
gata de a fi descoperită. Nu mă deranjează varza.

Odată, ca experiment, muşc
dintr-o bucată de măr şi mi se înfige cu putere în nas.
Câtă durere până când se deslipeşte şi cade!

Și totuși cât de superior mă simt
venind de la nisip pentru a-l pârî
,,Mami, bebe iar mănâncă nisip.”

34

Ne despărțim de cei dragi

Ce mai grozăvie să participi la pregătiri, dar
să nu-ți fie permis să mergi
la marele eveniment, înmormântarea străbunicii.

am găsit ceva stupid de făcut și am făcut:
am așezat noile păpuși pe olita
după ce am făcut noi în ea.

A doua zi am plecat într-o barcă
atât de mare încât să poți stai în picioare în ea,
au spus ei, și nu s-ar răsturna.

Nu era timp să uscăm drăgălașele păpuși;
au fost lăsate în urmă – cu excepția Margaretei a mea,
care nu s-a îndoit suficient ca să-și ude fundul.

35

3 Septembrie 1939

Din ce puteam observa eram în marea Roşie,
țintuind spre Suez. Seara târziu;

sufocant bănuiesc. M-am trezit pe jumătate ametită
de zăpaceala din cabina întunecată:

acel sentimet pe care îl ai când întârzii, mămica se grăbea.
Ne-a dus în fugă în sufrageria goală

,,Am adormit și am ratat cina pentru copii,"
ea a spus. Ne-au dat peste cap o masă –

curcan tocat într-un fel de sos –
așa cum i-au spus ,,Nu e tot ce ai pierdut".

Tocană, cred, că i-ați spune.

36

Asistentul de pe ambulanță

Ce sa întâmplat cu acea imagine a mamei mele
în haina gri de ambulanță

cu cască de tinichea şi masca atârnată
într-o curea pe diagonală pe piept?

Nu era măgulitor. Poate că a ars-o,
din vanitate. Prea târziu: încă o mai văd.

Tot ce ne-a spus vreodată despre acel an
a fost povestea cum au parcat pe o bombă cu ceas –

bineînțeles; o glumă mare, în cele din urmă.
Dar imaginea devine mai clară într-o clipă:

rândul dublu de nasturi; buzunarele;
gulerul; bărbia ei determinată.

37

Nu se muncește la Depot

Tatăl meu este îmbrăcat în salopete ARP
cu brațul în jurul unei doamne blonde.
Ambii au rachete de tenis în mână;
capetele lor sunt înclinate unul spre celălalt.

Cine a făcut fotografia? Nişte colegi de-ai lor,
fără îndoială – puteți vedea depozitul din spatele lor.
Nu pe mama. Pe ,,Auntie Joan"
crescută de un prieten al familiei.

Mai târziu, când aveam în jur de unsprezece ani,
ea a venit cu cadouri pentru Crăciun. A mea
a fost *Rubaiyat-ul lui Omar Khayyam*.
Am găsit-o complet seducătoare.

38

Doar în cazul în care

,,Dacă ni se întâmplă ceva,” au spus ei,
stând cu noi la masa de la fermă
într-una dintre vizitele lor rare de la Blitz –

,,Nu va fi, desigur, – nu vă faceți griji – dar dacă se întâmplă
vă veți întoarce în Noua Zeelandă
cu mătuşa Alma."
De ce cu mătușa Alma?

Nu putem merge la bunica și la unchiul Len
și la mătușile Cynthia, Rose și Don?
Nu putem rămâne aici?
Aparent nu;

era vorba despre mătușa Alma cu ochelarii săi rame
şi despre unchiul Leslie și colecția sa de ștampile.
Ce bine că nu s-a întâmplat nimic!

39

Blană artificială

În loc de un ursuleț, era Bobby, câinele meu.
L-am îmbrățișat, iar picioarele i-au tremurat:
puteai vedea paiele pliate din interiorul cârpei.

Mai târziu, când puteam coase, l-am acoperit
în satin alb, tivit pentru ai se potrivi, iar
catifeaua neagra am folosit-o pentru coada sa de terrier:

perfect, până la umeri – moment în care
creativitatea mea a eșuat. Dar ochii, m-am gândit,
senini pe fața banală, să-mi fie cu iertare.

40

Trandafir pomișor

Când ne-am mutat la Top Lodge
mama mi-a dat un trandafir pomişor.

Nu a dat bani pe el –
creştea deja acolo,

înalt și vechi, prin pietrișul
în care obişnuiam sa ne plimbăm cu scuterele.

Nimeni altcineva nu avea voie să culeagă
florile mari palide care miroaseau a gem.

A fost al meu toată vara aceea.
În luna octombrie ne-am mutat din nou.

Chiar dacă nu l-am mai văzut niciodată
nimic nu l-ar putea face să nu mai fie al meu:

unul din acele eterne cadouri.
La noua casă am avut o rață.

41

Sticlă

În autobuz, ai adăugat numerele
pe biletul tău: dacă au ajuns la 21
asta însemna că ai de gând să-ți găseşti o drăguță.
Dar dacă te-ai dus la școală, ai putea să adaugi
colecției tale de sticlă colorată:
rubine și safire; bucăți de sfinți și martiri.

42

Cazeină

Mânerele cuțitului erau făcute din lapte,
mama mi-a spus: ca brânza. M-am gândit că pielea era
facută dincacao, și a trebuit să cred;
mânerele păreau cremoase, la urma urmei.

Dar când a venit vorba de nasturi, aici era mai greu;
și andrele de tricotat – atât de multe culori,
și acea senzație de neted pe care o simți atunci
când muşti din ele: toate făcute din lapte.

Și dinții erau destul de interesanți.

43

Sclipire

Amintirea acelei ierni, din 1943:
dalele cele mai verzi, înghețate în alb,
cele mai intense și strălucitoare culori.

Le-ai încălzit în mâinile tale și geniul a înflorit.
Am făcut o ninsoare perfectă, pe un fir rigid –
clopot, puncte verzi. Ai putea modela orice.

A fost apoteoza modelării argilei:
mătăsos ca otrava, plastilina zeilor.
Cu toate acestea, lumea a decis să trăiască fără ea.

44

Lut

Chiar înainte de a părăsi ferma de cărămizi
Peter Jackson mi-a zdrobit setul de ceai de lut,
asigurându-se că nu o să-l uit niciodată.

Fiecare ceașcă, farfurioară, cană, placă sau castron
Făcusem din șuvoiul albastru-bej
durase zile întregi să se usuce la soare.

Nu mai era timp de nimic; vacanța noastră s-a incheiat.
Mama, venind să ne i-a acasă, a spus:
,,Totul va fi la fel şi peste o sută de ani".

Am spus acelaşi lucru după primii cincizeci de ani –
Dar acum, prea târziu să-i spunem,
Aşa e, mamă. Argila se prăbușește.

45

Apă de moară

Și care a fost cea mai fericită zi pe care mi-o amintesc?
Când am mers la Mill Stream –

eu cu sora mea și cu copiii Morris.
Purtam costume de baie pe sub rochii

(vicleni), am traversat liniile ferate
(interzise) și am călcat prin pădurea albastră.

Era un pod cu umbre verde și maro
Bun de ascunzătoare în lunga după-amiaza.

Trag aer adânc în piept, apa era plină de melci de apă
ca escorte, nu puteam să-mi cred norocul.

Fericirea este chimică. Soarele și apa
o declanșează. (Și nici nu știam să înot.)

46

Adăpostul lui Morrison

Marilyn era înspăimântată de șerpi,şi în mare parte –
destul de convinsă că un boa-constrictor este

sub pătura de puf, sau e doar
un cuib de vipere. Eram plin de dispreț:

nici măcar şerpii adevărați nu mă deranjau –
darămite să intre în patul ei?

Coșmarurile mele (puține – eram mai mare)
erau despre fantome: ușile nu le puteau ține afară.

Destul de ciudat, fiind în pat cu mămica –
care deținea leacul copilariei – a făcut un truc.

A funcționat şi pentru pitonii de sub plapumă.
Deci, când dormeam cu toți la adăpostul mesei

nimeni nu se trezea țipând. Dupa toate acestea,
firica de bombe îi înspăimânta doar pe adulți.

47

Prima mea scrisoare

Dragă Mămică [Este scrisul mătuşii, bănuiesc:
o transcriere fonetică specifică Leicest-ului
cu accentul meu din Noua Zeelandă,
care în curând va fi uitat]. *Am stat pe platformă*
de trei ori duminica trecuta. Ne-a plăcut.
Mergem la școală. Ne place să mergem la școală.
Asta e tot, în afară de o jumătate de pagină de pupici
și un desen destul de bine realizat pe cealaltă parte.
Ce ne-a plăcut atunci exact?
Școala de duminică? Statul pe platformă
ne face importanți? Cu siguranță ne-a plăcut școala –
sau mie cel puțin mi-a placut; Marilyn nu era atât de dornică,
dar ea avea doar patru ani. Și ne-a plăcut ferma,
și noua noastră mătușă și unchiu, Betty și Jean.
Am iubit-o pe mama – și pe tata, desigur –
ei nu erau acolo. Nu poți avea chiar totul.

48

Biro

Încă o nouă invenție, tatăl meu
era destul de preocupat cu dispozitivul inteligent pe care
l-a adus acasă pentru a ne arăta, la începutul acelei primăveri:

un pix. De unde a reușit să facă rost de el?
Eram în anul 1945. Nu aveai de unde cumpăra unul.
Dar RAF-ul le punea la dispoziție celor cu

poziție înaltă – sau așa cititesc acum.
El obișnuia să scrie personalul trupelor
din sudul Angliei. Caz rezolvat – cred.

49

August 1945

După șaisprezece ore de stat la coadă pentru a lua biletele
ne-a adus în țara de dincolo de război.

A venit în Donegal cu un ziar.
– Au fragmentat atomul! Apoi a explicat.

În ziua în care Japonia a capitulat, numită şi ziua VJ, eram în Dublin.
Proprietara ne-a dat niște sfaturi bune:

,,Cel mai bine să nu purtați rozete roșii, albe și albastre –
s-ar putea să vi se smulgă din piept si o data cu ele si reverele.”

Chiar și așa, când ne-am dus la tablourile –
,,Commandos Strike at Dawn" – și gardienii taberei

ridicaseră svastica, dar tot nu ne venea
să credem când publicul a aplaudat.

50

Domnul Dolman

Mama mea, stergând praful în atelierul
domnului Dolman în iarna anului 1944,

a pus greşit unul dintre câinii Staffordshire
cu un centimetru sau doi ,,Oi keeps ee *thur*!"

bătrânul bombănea, în timp ce îl aşeza la loc.
Treizeci de ani mai târziu, ,,Oi keeps ee *thur*!"

i-aș spune fiului meu căutând ceva.
Treizeci de ani mai târziu, și zumzăiala din Wiltshire

va răsuna din nou în casa lui Andrei,
departe într-o emisferă diferită –

spălând vasele, cu ulciorul în mână:
,,Unde să-l pun?",,Oi keeps ee *thur*!"

Oare fetele lui văd asta ca pe o simplă vorbă
a tatălui, sau se gândesc să o lase moştenire

generațiilor viitoare, o avere –
frântură de cuvinte rostite de un necunoscut,

de către cineva pe care familia bunicii lor l-a găzduit
timp de o lună sau două în cel de-al Doilea Război Mondial?

51

Semnătura

Nu avea pic de logică să-mi fac semnătura
trăgându-mi picioarele prin zăpada adâncă
până la gleznă pe terenul de joc – se întărea în pantofi
şi în şosetele albe scurte. Cum ar fi degerate!

Dar aveam treisprezece şi nu prea avem logică;
iar această iarnă minunată –
arctică, cu țurțuri zgomotoşi – era ultima
petrecută în Anglia; şi nu voiam să plec.

52

Reîntors din război

Gândeam că era cam exagerată prelegerea
pe care bunicul meu a ținut-o la biserica

(St John's, Drury – mândru de gloanțele sale
din ceea ce am putea numi în continuare Războaiele Maori):

,,O jertfă de mulțumire din partea domnului și d-nei S. Adcock
pentru întoarcerea în siguranță a fiului lor ... și a familiei ... "

La urma urmei, nu fusesem pe front.
Câteva raiduri aeriene și niciunul care a lovit acasă, astea erau toate.

Stânjenitor momentul în care bunicul stând lângă mine
în strană, a decis să cânte falsetto.

Iată-mă aici, lângă familia mea luând parte
la momentul său jenant.

Ei bine am crescut. Iar strana a dispărut fiind înlocuită
de un vultur de alamă, deși postamentul încă mai este acolo.

Păcat; Mi-ar fi plăcut să mai privesc strana.
Mai degrabă am impresia că dragul om a făcut-o singur.

53

Budinca de vară

Pun rămăşag că-mi amintesc budinca de varăpe care am făcut-o
săptămâna trecută cu o grămăjoară de fructe de pădure
și coacăze roșii strălucitoare? Era prima dată când făceam.

Mama îi obișnuia să le facă în timpul războiului
Din mure și rația de zahăr,
Intentionat păstrate, crema era făcută din spuma laptelui.

Apoi a uitat. Nu doar ocaziile în care le făcea,
dar şi metoda – baza facută din pâine,
o farfurie mică pusă deasupra cu o greutate pe ea; total.

S-a mai uitat peste rețetă, când era bătrână,
și a spus ,,Am făcut prima mea budincă de vară".
Trebuia să fie gata pentru Crăciun, care era săptămâna următoare.

Dar a făcut-o prea devreme. A stat în frigider
unde a tras şi a devenit cleioasă. Când a venit ziua cea mare,
am mâncat-o, de dragul ei. Avea un gust oribil.

54

Pierdut

Se învârtise prin apartament
toată noaptea, în căutarea copiilor.

Nepoata ei vine și îi spune că
sunt în siguranță, băgați în pat.

– Nu, nu copiii tăi, spune ea, ci ai mei.
Unde pot fi ei? Nu îi găsesc.

Când se crapă de ziuă, ne găseste adesea:
două femei mature, cam la șaizeci de ani.

Numai în visele ei suntem pierdute,
aşa cum şi era era pierdută uneori în visele noastre.

Dar dacă am fi găsit-o atunci,
când eram încă fetițele ei –

şi ne-am fi trezit noaptea și am fi găsit
o străbunică de 90 de ani

strigând cu vocea mamei noastre,
și nici o mamă care să ne mângâie?

55

O constatare

Mergând din cameră în cameră
pentru a vedea de unde vine lumina lunii
îmi dau seama că încă îmi amintesc
regulile de declinare a adjectivelor
după articolul în limba germană:
,,der volle Mond; ein voller Mond" –

și uite că am gasit-o, în fața casei,
nici măcar la jumătatea drumului pe volta cerească,
dar strălucind din plin în ochii mei;
ceea ce înseamnă că nu poate fi atât de târziu pe cât am crezut
(nu mai mult de 3 noaptea, se pare);
încă mai am o zi până să fac 70 de ani

Fleur Adcock

Interviu de Cornelia Alexandru

Cornelia Alexandru: Do the Internet and social media contribute to the well-being of poetry?

Fleur Adcock: Not in my experience.

Cornelia Alexandru: How important is accessibility of meaning? Should one have to work hard to "solve" the poem?

Fleur Adcock: I like my poems to be accessible, but not always blatantly obvious. It varies enormously, according to the audience I have in mind, or to the topic. I hate the thought of people trying to "solve" my poems in university classes. They are intended for readers, not for academic study.

Cornelia Alexandru: What advice do you have for young writers? What are common traps for aspiring writers?

Fleur Adcock:My advice to young writers is always the same: read, read, read. The more you read, the more you learn. If possible, join a writing group and discuss your work with a number of friends and fellow writers. A group always has more intelligence than one individual. A common trap for young

Cornelia Alexandru: Internetul și social media contribuie la bunăstarea poeziei?

Fleur Adcock: În ceea ce mă priveşte, nu.

Cornelia Alexandru:Cât de importantă este accesibilitatea sensului? Ar trebui să muncească din greu pentru a-şi da seama de sensul poeziei?

Fleur Adcock: Îmi place ca poemele mele sa fie accesibile, dar nu mereu evident. Acesta variază enorm, în funcție de publicul pe care îl am în minte sau față de subiect. Urăsc gândul oamenilor care încearcă să-mi ,,rezolve" poeziile în cadrul orelor universitare. Ele sunt destinate cititorilor, nu studiului academic.

Cornelia Alexandru: Ce sfaturi aveți pentru tinerii scriitori? În ce capcane cad scriitorii aspiranți?

Fleur Adcock: Sfatul meu pentru tinerii scriitori este întotdeauna același: citiți, citiți, citiți. Cu cât citești mai mult, cu atât înveți mai mult. Dacă este posibil, aderați-vă unui grup de scriitori și discutați despre munca dvs. cu mai mulți prieteni și colegi scriitori. Un grup are întotdeauna mai multă

writers is being satisfied too soon with a piece of writing, and not revising it sufficiently.

inteligență decât un individ. Clasica capcană în care tinerii scriitori cad este satisfacția mult prea timpurie pe care o au pentru o lucrare, fără ca aceasta să fie revizuită suficient.

Cornelia Alexandru: If you could tell your younger writing self anything, what would it be?

Cornelia Alexandru:Dacă v-ați întoarce în timp, ce sfat v-ați da?

Fleur Adcock: Persevere, be patient, don't give up.

Fleur Adcock: Persevereză, ai rabdare, nu renunța.

Cornelia Alexandru: What one thing would you give up to become a better writer?

Cornelia Alexandru: Dacă ar fi să renunțați la un lucru pentru a deveni un scriitor mai bun, care ar fi acela?

Fleur Adcock: What a very interesting question! It would be easy to answer with some trivial little thing that it would be no hardship to do without, such as chocolate biscuits, but I presume you mean something really important, like eyesight or music. In that case I really don't know what to say.

Fleur Adcock:Ce intrebare interesantă! Ar fi ușor să răspund că aş renunța la un lucru mărunt, trivial, fără de care nu ar fi foarte greu să-mi continui cariera, cum ar fi biscuiții de ciocolată, dar presupun că te referi la ceva foarte important, cum ar fi vederea sau muzica. În acest caz, chiar nu știu ce să spun.

Cornelia Alexandru:Who are some of your favorite authors/poets?

Cornelia Alexandru: Câțiva dintre autorii /poeții dumneavoastră preferați ar fi...

Fleur Adcock:A short selection: John Donne, Coleridge, TS Eliot, Blake, Milton, Seamus Heaney, Michael Longley, Jane Austen, Katherine

Fleur Adcock: O selecție scurtă: John Donne, Coleridge, TS Eliot, Blake, Milton, Seamus Heaney, Michael Longley, Jane Austen, Katherine

Mansfield (her short stories, not her poems), and a great number of living writers, many of them women and a number of them friends of mine, whose names are too many to list.

Cornelia Alexandru: What role should a title play for a poem? For beginning writers, what's important to consider when titling a poem?

Fleur Adcock: I'm afraid I'm not very good at titles. Quite often I settle for something not particularly informative, such as "Saturday morning": just a way of distinguishing between one poem and the next. Sometimes, however, I use the title to convey some necessary information about the poem. For example, my poem *Summer in Bucharest* was originally entitled *Fruit*, because it had a political subtext and I didn't want to embarrass my Romanian friends by making that too obvious. (Of course, they were actually perfectly well aware what I meant when I talked about red currants or raspberries in gooseberry jackets, but I didn't want to offend anybody). When I came back to England I sent it to the London Review of Books, and gave it the title it has now, so that readers would know it referred to Romania.

Mansfield (poveștiile ei, nu poeziile ei) şi un număr mare de scriitori vii, în special femei și unii dintre ei prietenii mei, ale căror nume sunt prea multe pentru a le lista.

Cornelia Alexandru: Care este rolul titlului într-o poezie? Ce ar trebui să ia în considerare tinerii scriitori atunci când aleg titlul unei poezii?

Fleur Adcock: Mă tem că nu sunt foarte bună la titluri. Destul de des, mă hotărăsc asupra unui titlu nu pentru că ar fi deosebit de relevant, de exemplu ,,dimineața zilei de sâmbătă",ci pentru că este doar o modalitate de a distinge respectiva poezie de următoarea. Uneori însă mă folosesc de titlu pentru a transmite unele informații necesare despre poezie. De exemplu, poezia mea *Vara în București* a fost inițial intitulată*Fructe*, pentru că avea o conotație politică și nu vroiam să-mi pun prietenii români într-o situație jenantă făcând asta prea evident. (Desigur, ei au fost perfect conștienți de ceea ce am vrut să spun atunci când am vorbit despre coacăze roșii sau zmeură îmbrăcate în frunze de viță, dar nu am vrut să jignesc pe nimeni). Când m-am întors în Anglia, am trimis poezia la revista London Review of Books și i-am oferit titlul pe care îl are acum, astfel încât cititorii să știe că face referire la

Cornelia Alexandru:How do your poems develop? Please guide us through the stages of a poem.

Fleur Adcock: This question would take hours to answer. All poems are different.

Cornelia Alexandru: What is your writing process like? Pen and Paper, computer, notebooks... how do you write?

Fleur Adcock: I usually begin writing with a pen, on whatever paper is available – a notebook, if I'm out, or a sheet of lined A4 paper, if I'm at home, or occasionally on a computer. Quite soon I would transfer the poem to a computer so that I can print it out and make amendments and corrections by hand. But the process has varied enormously over the many years I've been writing. Don't forget that I'm 85; when I first began writing I didn't even have a typewriter and computers had not been invented.

România.

Cornelia Alexandru: Cum decurg poemele dumneavoastră? Vă rog să ne călăuziți prin etapele unei poezii.

Fleur Adcock: Ar dura câteva ore pentru a răspunde la această întrebare. Toate poemele sunt diferite.

Cornelia Alexandru: Care este procesul dvs. de scriere? Pix și hârtie, laptop, notebook-uri... cum scrieți?

Fleur Adcock: De obicei, încep să scriu cu un pix, pe orice hârtie este îmi cade în mână – un notebook, dacă sunt afară, sau o foaie de hârtie tip A4 liniată, dacă sunt acasă sau ocazional pe un computer. Transfer poezia pe un calculator destul de repede, astfel încât s-o pot imprima și să fac modificări și corecții de mână. Dar de-a lungul timpului procesul a variat enorm. Nu uita că am 85 de ani; când am început să scriu, nu aveam nici măcar mașină de scris iar calculatoarele nu fuseseră inventate.